

Μακάριος όποιος σωθεί από τις σαρκικές αμαρτίες.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Σήμερα είναι η εορτή της οσίας μητρός ημών Πελαγίας, που έζησε αμαρτωλή ζωή, ύστερα όμως έγινε αγία, και της αγίας Ταϊσίας που επίσης έζησε αμαρτωλή ζωή.

Η Εκκλησία μάς παρουσιάζει τη ζωή των αγίων αυτών γυναικών όχι τόσο από την πλευρά της πτώσεως – αυτό το δείχνει, το λέει, έτσι είναι – όσο από την πλευρά της μετανοίας, της σωτηρίας και του αγιασμού. Αγίασαν. Οι δύο αυτές γυναίκες, αν δεν είχαν πέσει όσο έπεσαν, ίσως να γίνονταν χριστιανές, αλλά θα ήταν συνηθισμένες χριστιανές. Έχοντας όμως μέσα στη συνείδησή τους αυτό το καρφί ότι έπεσαν τόσο πολύ, ότι αμαρτησαν τόσο πολύ, ότι μόλυναν τις ψυχές τους τόσο πολύ, ταπεινώθηκαν, μετενόησαν και έμειναν σ' αυτή την ταπείνωση, έμειναν σ' αυτή τη μετάνοια. Έφυγε εκείνο που έχει ο κάθε άνθρωπος, ένεκα του οποίου παγιδεύεται: Μη χάσω τίποτε, μην τυχόν δεν απολαύσω και τούτο κι εκείνο. Στις ψυχές αυτές, βλέπετε, μετά την αμαρτία τους, πάει πια αυτό. Σαν να μην υπήρχε η ζωή τους. Σαν να μη ζούσαν σ' αυτό τον κόσμο. Σαν να μην τους χρειαζόταν τίποτε. Μετενόησαν κατ' αυτό τον τρόπο και όχι απλώς σώθηκαν, αλλά έγιναν άγιες της Εκκλησίας. Για όλα τα αμαρτήματα

έτσι να μετανοεί κανείς, αλλά ιδιαίτερα γι' αυτά τα σαρκικά αμαρτήματα, γι' αυτά τα αμαρτήματα που θεωρούνται ακαθαρσία.

Άνετα μπορούμε να σκεφθούμε ότι οπωσδήποτε θα έχουμε στη ζωή μας αυτές τις δύο γυναίκες και όλους τους αγίους της Εκκλησίας – υπάρχουν και άλλες άγιες γυναίκες που έζησαν έτσι, όπως και άνδρες – προστάτες και βοηθούς στον ειδικό αυτό αγώνα μας, στη μετάνοιά μας, στην αλλαγή μας αυτή.

Πιστεύω, κάτι μου λέει να σας το πω, ότι όποιος στις ημέρες μας θα σωθεί απ' αυτά τα αμαρτήματα – καλό είναι να μην πέσει ποτέ ή όποιος έπεσε να μετανοήσει έτσι όπως είπαμε – αυτός ο άνθρωπος θα είναι μακάριος.

Οι Πατέρες μιλούν για την εποχή τη δική μας, για τις ημέρες τις δικές μας, τις έσχατες αυτές ημέρες, που θα γίνει τούτο, θα γίνει εκείνο, και θα είναι πολύ δύσκολα τα πράγματα. Σήμερα δεν έρχεται η αμαρτία με το ξίφος, με τη φωτιά, οπότε κάποια στιγμή σε βοηθάει η Χάρις και γίνεσαι παλικάρι και μαρτυρείς και σώζεσαι και αγιάζεσαι. Σήμερα δεν είναι απλώς ότι αγωνίζεσαι μερικές ώρες ή μερικές ημέρες και τα παίζεις όλα για όλα, αλλά χρειάζεται σήμερα ν' αγωνίζεσαι μια ολόκληρη ζωή, και δεν ξέρουμε πόσο θα ζήσει ο καθένας μας.

Η αμαρτία σήμερα δεν έρχεται σαν φωτιά να σε απειλήσει, αλλά έρχεται γλυκά-γλυκά και, όσο κι αν σας φαίνεται παράξενο, ευκολότερα μπορεί να πει κανείς «χτύπα με το ξίφος, χτύπα με το μαχαίρι», παρά να πει όχι στην αμαρτία αυτή, που έρχεται κατ' αυτόν τον τρόπο και δελεάζει και σκλαβώνει και αιχμαλωτίζει τον άνθρωπο πριν καν προλάβει να σκεφθεί, πριν καν προλάβει να αντιδράσει. Γι' αυτό λένε οι Πατέρες για τα δικά μας χρόνια που θα είναι τόσο δύσκολο να ζήσει κανείς χριστιανικά, ότι αυτοί που τελικά θα αποδειχθούν δόκιμοι – είτε θα αγωνισθούν και δεν θα παρασυρθούν, είτε αν παρασύρθηκαν θα μετανοήσουν αληθινά – θα θεωρηθούν από τον Θεό ως μάρτυρες. Έτσι θα τους λογαριάσει ο Θεός.

Και πρέπει να το δούμε και αλλιώς. Σήμερα ή θα είσαι μάρτυρας ή θα πέσεις στην αμαρτία. Ή θα είσαι μάρτυρας ή θα είσαι αιχμάλωτος της αμαρτίας. Φαίνεται, δεν υπάρχει μέση οδός. Μόνο εκείνος που έχει αυτό

το πνεύμα μέσα του, που έχει αυτή τη γενναιότητα μέσα του, που έχει το κουράγιο να ζήσει ζωή κατά Θεόν σαν να μαρτυρεί, θα σωθεί. Ή όποιος, όπως είπα – συνέβη ό,τι συνέβη – μετανοήσει, όπως μετενόησαν οι δύο αυτές γυναίκες.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “Θέλεις να αγιάσεις;”,
Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 1999, σελ. 133, 148.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>